

Se vedno je gledal v pomladni, praznični dan. Mimo okna pa je priletela drobna lastavica in glasno crlikala, kakor bi hotela pozdraviti osamljenega moža, kakor bi mu s svojim petjem hotela odgnati muko in skrb raz njegovega resnega obličja . . .

Dan za dnem je letala mimo okna prav blizu in dan za dnem jo je pozdravljal resni jetnik z besedami:

„Kedaj mi boš prinesla prostost, lastavica moja, kedaj?“

In vedno je kakor v odgovor zacrlikala veselo . . . živahno . . .

* * *

Nekoč pa je ni bilo več, mlade, ljubke lastavice.

Otožni, mrzli dnevi so prišli in odgnali drago ptico proti jugu . . .

Tudi jetnik ni stal več pri oknu . . .

Kmalu po odhodu lastavic so mu prinesli veselo vest, da je prost.

„Prost!“ je vzkliknil in obledel . . .

„Vendar, vendar prost! Nedorolžen!“ Solze so mu lile po licu in ni se jim branil.

Hitel je domov, k svojim dragim zopet vesel, zopet srečen in zadovoljen. Gospodar ga je prosil oproščenja radi obdolžitve, in mu zboljšal službo in plačilo . . .

Njegov Slavko pa je sedaj imeniten gospod, in njegovi sovrstniki ga spoštujejo, cenijo . . .

Tako je . . .

Ribičeva pesem.

Plovi, plovi mirno,
Mali čolnič moj!
Po šumečih valčkih
Pot si vberi svoj!

Plovi, plovi čolnič
Proti bregu tja,
Urno se podvizaj,
Da sva prej domá.

Tam na bregu žena
Čaka me težko,
Čaka mene dete,
Detece mlado.

Čakajo me mati
Že nemirnega srcá,
Plovi, plovi, urno,
Da sva prej domá.

Mirko Osmanbeg.

V svet . . .

Poglej, kako je svet širok,
Kako je ocean globok,
In zvezdice svetlé,
Čemu tedaj solzé! —

Iz duše spodi ves obup,
V nesreči vendar ni sam strup,
So biseri dragí,
Naúki so zlatí.

In té — nanizaj si na nít,
Zaklad je dragocen v njih skrit,
Ki lajšal ti bo pot
In varoval te zmot.

Ljudmila Modičeva.